

CHƯƠNG 28**Thiết Huyết Quân Vương****M**

inh Thông Hòa Thượng bật ho một tràng làm lưỡi kiếm động sâu thêm khiến lão nhăn mặt lại đau đớn, thở mấy hơi mới trả lời:

- Ta sẽ không nói danh hiệu của người đó vì chính hấn sẽ cho người biết. Không lâu nữa người đó sẽ tới Pháp Hoa Tự.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Như vậy là vị đó đã hẹn trước?

- Cũng gần như vậy.

- Cuộc hẹn này nhất định liên quan đến Bích Huyết Minh Chúng ta, đúng không?

- Người đoán đúng!

Hàn Tùng Linh nhú mày nghĩ ngợi một lúc rồi chợt nói:

- Thì ra lại là một âm mưu nữa của Tam Phật Đài...

Minh Thông không trả lời, nói tiếp:

- Trong Pháp Hoa Tự này có một thiếu nữ, cô ta có quan hệ tới người sẽ tới đây.

Lão chợt dừng lại hỏi:

- Bây giờ là lúc nào?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Giữa giờ thìn.

- Không chừng hấn đã sắp tới đây rồi... Đừng quên trong miếu có một thiếu nữ.

- Tại hạ nhớ.

- Người nên lưu ý là hấn dám tới đây, không coi lão nạp vào đâu, đủ thấy không phải là dễ đối phó.

Tới đó thở dốc mấy cái.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Tôn giá còn có gì nói nữa không?

Minh Thông thều thào nói tiếp:

- Không... bảo hẩn... rút kiếm... ra đi...

Hàn Tùng Linh nhìn Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu, y liền rút kiếm ra.

Một vòi máu vọt lên cao, Minh Thông Hòa Thượng thở hắt ra một hơi cả bọt lẫn máu rồi ngoẹo đầu sang một bên, nhưng thân thể đồ sộ của lão ta còn giật giật mấy cái mới nằm im.

Hàn Tùng Linh nhìn thi thể lão hòa thượng một lúc rồi chột ngắc lên nhìn Tứ Tuyệt Thư Sinh hỏi:

- Quan nhị ca, có thấy phu thê bang chủ Bắc Hải Bang ở đâu không?

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà đáp:

- Vừa rồi Quách Bang Chủ còn giúp chúng ta tiêu diệt bọn đệ tử Tam Phật Đài và thu thập hai tên Đường chủ ngay trước miếu viện mà... Có lẽ vị đó không muốn tham gia vào việc tra hỏi Minh Thông Hòa Thượng nên tránh ở ngoài...

Hàn Tùng Linh nói:

- Phiền nhị ca mời phu thê Quách Bang Chủ vào đây...

Tứ Tuyệt Thư Sinh đáp:

- Bồn tọa tuân lệnh!

Nói xong chạy đi, nhưng vừa tới cửa thì suýt đâm sầm phải một người, vội dừng lại nói:

- Quách cô nương!

Tuyệt Hiệp Quách Tố Linh không đáp, chạy xộc vào Đại Hùng Bảo Điện nhìn Hàn Tùng Linh gấp giọng nói:

- Hàn thiếu hiệp, xin hãy ra ngoài xem, bên ngoài có một người tự xưng là Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên suất lĩnh hơn mười tám cao thủ Tần Hoàng Đảo bao vây gia phụ mẫu trước sơn môn.

Tứ Tuyệt Thư Sinh kinh ngạc hỏi:

- Thiết Huyết Quân Vương?

Hàn Tùng Linh thấy Quan Kỳ Hà kinh ngạc như thế vội hỏi:

- Đó là nhân vật thế nào nhị ca biết không?

Vừa nói vừa kéo y chạy theo ra ngoài.

Tuyết Hiệp Quách Tố Linh, Bạch Phong Công Chúa và những người khác vội vàng chạy theo.

Tứ Tuyết Thư Sinh chạy sát bên Hàn Tùng Linh nói:

- Minh Chủ, Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường thiên là nhân vật danh đầu rất lớn, ngay cả tam Phật Đài cũng không dám mạo phạm đến Tần Hoàng Đảo. Nếu chúng ta tránh được giao chiến thì hơn.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Theo lời Minh Thông Hòa Thượng thì chúng ta đã rơi vào cạm bẫy của Tam Phật Đài rồi. Chỉ sợ khó mà tránh khỏi xung đột. Cứ ra giải cứu cho Quách Bang Chủ rồi sẽ nói.

Nói xong thì đã tới sơn môn.

Cách đại môn chừng hai mươi trượng, phu thê Bắc Hải Bang Chủ đang liên thủ đấu với một trung niên hán tử chừng bốn mươi tuổi, chiến huống vô cùng khốc liệt.

Hàn Tùng Linh vừa nhìn qua, trong lòng lập tức chấn động nghĩ thầm:

- Người này còn trẻ tuổi mà võ công cao thâm khó lường! Cả Bắc Hải Thần Long và Nộ Phong Quái Nữ liên thủ, xem ra đã dốc toàn lực mà người kia vẫn an nhàn như thế, chẳng trách gì Quan nhị ca bảo rằng Tam Phật Đài không dám mạo phạm quả không sai!

Nghĩ đoạn tung mình nhảy vút lên cao bốn năm trượng đáp xuống gần đấu trường.

Nhìn kỹ trung niên hán tử, thấy người này mặt vuông mày rậm, mắt sáng trán rộng, râu quai nón đen sì, tướng mạo rất uy mãnh.

Ba người dùng tay không đấu nhau, trung niên hán tử xuất chưởng rất nhanh và đầy uy lực, tuy phu thê Bắc Hải Bang Chủ võ công cao cường, chưởng lực tới độ bài sơn đảo hải nhưng không sao tiếp cận được cách người đối phương một thước.

Vây quanh đấu trường có mười tám tên hán tử và một trung niên phụ nhân rất mỹ lệ, chừng ba mươi tuổi, quan sát cuộc đấu với dáng điềm tĩnh vô ưu, chỉ nhìn thần thái của bà ta cũng đủ biết trung niên hán tử cầm chắc phần thắng.

Mười tám tên hán tử đứng sau lưng trung niên phụ nhân thành ba hàng, biết bận hồng y, lưng đeo trường kiếm, tất cả đều vạm vỡ tráng kiện, uy mãnh như hổ lang, hàng ngũ chỉnh tề, đủ biết được huấn luyện công phu, dáng bất khả xâm phạm.

Hàn Tùng Linh vừa đáp xuống, phụ nhân mỹ lệ ngưng mục nhìn chàng một lúc rồi cất giọng lạnh lạnh:

- Tiểu huynh đệ là Minh Chủ Bích Huyết Minh Hàn Tùng Linh, đúng không?

Chàng gật đầu đáp:

- Vâng, tại hạ chính là Hàn Tùng Linh.

Trung niên hán tử vừa nghe danh đột nhiên phát liền mấy chưởng đánh lui phu thê Bắc Hải Bang Chủ, miệng quát:

- Dừng tay!

Đồng thời lướt ra ngoài vòng đấu.

Quách Tố Linh chạy tới hỏi:

- Cha mẹ có sao không?

Bắc Hải Thần Long trầm giọng nói:

- Linh nhi, không sao. Bởi vì Thiết Huyết Quân Vương không có ý dả thương chúng ta.

Quách Tố Linh cải chính:

- Cha, đó là vì y không thể làm được việc đó.

Nộ Phong Quái Nữ nhìn Hàn Tùng Linh với ánh mắt lo lắng, nghe Quách Tố Linh nói vậy liền đáp:

- Hài tử, tại trường đều là những hành gia nên cha mẹ không cần giấu diếm. Hợp lực hai chúng ta còn kém đối phương một bậc.

Bà ta thở dài nói thêm:

- Ài, ta chỉ lo...

Quách Tố Linh hiểu ngay ý mẫu thân nhưng cố ý hỏi:

- Mẹ lo cho ai thế?

Nộ Phong Quái Nữ dịu dàng đáp:

- Con đã biết rõ còn hỏi gì chứ?

Quách Tố Linh hơi đỏ mặt, nói:

- Chúng ta có thể liên thủ mà, lo gì chứ?
- Linh nhi, con thấy đấy, chúng còn có mười tám tên hồng y hán tử nữa...

Quách Tố Linh khinh khỉnh nói:

- Chúng chủ là bọn lâu la dưới trướng của Thiết Huyết Quân Vương thôi, có bản lãnh gì đáng kể?

Nộ Phong Quái Nữ nghiêm giọng nói:

- Thiết Huyết Thập Bát Vệ danh động võ lâm trong giang hồ không ai đập nhập vào được trong Tần Hoàng Đảo một bước, đó là bằng chứng cho thấy võ công của chúng cao cường đến thế nào.

Bấy giờ Quách Tố Linh mới bắt đầu lo lắng hỏi:

- Mẹ! Nếu vậy chúng ta phải làm gì?

Nộ Phong Quái Nữ đáp:

- Chỉ đành đi bước nào tính bước đó thôi.

Sau khi ra khỏi vòng đấu, Thiết Huyết Quân Vương tới đứng đối diện với Hàn Tùng Linh mà không nói gì, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, chứng tỏ nội tâm rất hoài nghi vị Minh Chủ Bích Huyết Minh Hàn Tùng Linh mấy tháng qua làm chấn động võ lâm là nhân vật thần công cái thế, trí dũng song toàn nhưng dáng vẻ không có gì tỏ ra uy phong凛冽 cả, liệu truyền ngôn có đáng tin không?

Hàn Tùng Linh cũng lặng lẽ nhìn đối phương, hai bên đều giữ ý, không ai lên tiếng trước.

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà chột bước lên ngang Hàn Tùng Linh, hướng sang Thiết Huyết Quân Vương ôm quyền thi lễ nói:

- Phùng tiên bối! Chúng ta lại gặp nhau.

Thiết Huyết Quân Vương lạnh lùng đáp

- Ta đã nhận ra người từ trước rồi. Quan tiểu tử! Nghe nói Hàn Tùng Linh là Minh Chủ của người, có chuyện đó không?

Tứ Tuyệt Thư Sinh đáp

- Không sai. Vị đó là Minh Chủ Bích Huyết Minh của chúng tôi.

Thiết Huyết Quân Vương khinh khỉnh nói:

- Hừ! Mấy tên tiểu tử miệng còn hôi sữa mà cũng khai bang lập hội, thật là khô hài quá đi mất!

Tứ Tuyệt Thư Sinh trầm giọng đáp:

- Phùng tiên bối! Tục ngữ nói rằng có chí bất luận niên cao, đâu cần đến tuổi lão.

- Hô hô hô... Quan tiểu tử người định giáo huấn ta sao?

Tứ Tuyệt Thư Sinh trầm tĩnh đáp:

- Không dám, vãn bối chỉ nêu kiến nghị mà thôi.

Thiết Huyết Quân Vương trầm giọng quát:

- Chuyện của người tạm thời để đấy. Đứng tránh ra cho ta!

Tứ Tuyệt Thư Sinh rần rỏi trả lời:

- Xin lỗi! Quan Kỳ Hà không muốn bị người khác chỉ huy.

Thiết Huyết Quân Vương “hừ” một tiếng nói:

- Quan tiểu tử! Chỉ sợ người không thể tự làm theo ý mình được đâu!

Hàn Tùng Linh chột lên tiếng:

- Bằng hữu! Có Hàn mỗ ở đây quyết không để cho bất cứ ai diễu võ dương oai!

Tuy đã biết rõ thiếu niên trước mặt mình là nhân vật danh chấn giang hồ, mấy tháng qua làm Tam Phật Đài thượng hạ bất an nhưng Thiết Huyết Quân Vương lờ đi như không biết, lấy giọng vô cùng ngạo mạn hỏi:

- Tiểu tử! Người là ai?

Hàn Tùng Linh cũng giữ thái độ tương tự:

- Bằng hữu là ai?

Thiết Huyết Quân Vương nhíu mày hỏi:

- Người không biết ta là ai sao?

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp:

- Cũng giống như các hạ không biết tại hạ là ai thôi!

Thiết Huyết Quân Vương mặt sa sầm:

- Tiểu tử! Danh vọng và địa vị từng người là do người đó dùng máu, nước

mắt, và mồ hôi của mình đổ lấy bao nhiêu năm mà có. Người mới sống được mấy năm mà dám sánh với ta?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Các hạ nói không sai! Danh vọng và địa vị của mỗi người là do người đó tạo ra. Nhưng danh vọng và địa vị không phải là tất cả, không thể đại biểu cho chân lý, cũng không thể lấy đó để trấn áp đối phương. Các hạ đừng nên quá đề cao danh vọng mình mà phủ nhận sự tồn tại của người khác.

Thiết Huyết Quân Vương chột trâm giọng hỏi:

- Tiểu tử, có phải người là Hàn Tùng Linh, Minh Chủ Bích Huyết Minh không?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Không sai.

Thiết Huyết Quân Vương lại nhìn chàng một lúc, gật đầu nói:

- Rất tốt! Hàn Tùng Linh, nghe nói mấy tháng qua ngươi làm Tam Phật Đài khuynh đảo cả lên, ngày quên ăn, đêm quên ngủ. Có chuyện đó không?

Hàn Tùng Linh điềm nhiên đáp:

- Cái đó thì Hàn mỗ không biết. Bởi vì Tam Phật Đài không cho người đến báo cho hàn mỗ việc này. Vì sao các hạ không tự hỏi chúng?

Thiết Huyết Quân Vương “hừ” một tiếng nói:

- Tiểu tử! Ngươi ngông cuồng ngạo mạn đến mức không chịu nổi!

- Hàn mỗ đối với các hạ cũng có nhận xét tương tự.

- Hàn Tùng Linh, cái đó có thể coi là anh hùng suy nghĩ giống nhau. Bây giờ ta có một đề nghị, không biết ngươi có ý thế nào?

- Muốn biết ý kiến Hàn mỗ thì trước hết các hạ cứ nêu đề nghị xem sao đã!

Thiết Huyết Quân Vương nói:

- Đề nghị của lão phu là việc ai đúng ai sai cứ tạm thời gác lại bàn sau. Bây giờ tiến hành một trận quyết đấu xem ai phải nghe ai.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Bằng tay không?

Thiết Huyết Quân Vương đáp:

- Nên nói là bằng sinh mạng, máu và mồ hôi thì thỏa đáng hơn. Tuy nhiên

lão phu xin nói trước một điều. Việc này của chúng ta chẳng liên quan gì đến Tam Phật Đài cả.

Tuy không sợ đối phương nhưng vì đứng trước cơn phong ba bão vũ ác liệt nhất từ trước đến nay, Hàn Tùng Linh không khỏi băn khoăn lo lắng, vì Thiết Huyết Quân Vương là trở lực rất lớn quyết định sự thành bại trong công cuộc báo thù.

Thắng thì còn chưa biết, còn nếu thua, nhiều khả năng là việc báo thù bị hủy bỏ.

Suy nghĩ một lúc, chàng chợt hỏi:

- Các hạ thấy việc đó cần thiết phải tiến hành lúc này sao?

Thiết Huyết Quân Vương kiên quyết nói:

- Hàn Tùng Linh, lão phu biết Quan Kỳ Hà nói rất đúng. Lúc này có rất nhiều người muốn chúng ta ác đấu với nhau. Nhưng lão phu không nén lòng được. Bởi vì ngay cả Tam Phật Đài cũng chưa dám ngạo thị đối với lão phu như người. Cái đó người nên hiểu.

Hàn Tùng Linh trầm giọng hỏi:

- Chỉ vì một chút sĩ diện mà các hạ không tiếc từ Tần Hoàng Đảo tới đây, thậm chí quên đi mục đích của mình?

Phụ nhân mỹ lệ từ đầu không lên tiếng bây giờ mới chen lời:

- Người có biết mục đích chúng ta tới đây làm gì không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ không dám khẳng định nhưng từ lời của Minh Thông Hòa Thượng trước lúc lâm chung mà suy đoán thì hai vị tới đây là vì lệnh ái.

Phụ nhân mỹ lệ mặt chợt biến sắc hỏi:

- Ai giết Minh Thông Hòa Thượng?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp:

- Tại hạ.

- Để diệt khẩu?

- Phụ nhân có thể nói rõ hơn không?

Phụ nhân không trả lời mà chợt hỏi:

- Hàn Tùng Linh, người có một vị sư huynh tên là Bạch Điện Tu La Diêm Hải Vân, đúng không?

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên hỏi:

- Không sai. Vì sao phu nhân lại hỏi câu đó?

Phụ nhân mỹ lệ hỏi tiếp:

- Hắn cũng chết rồi sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Không sai. Vị đó cũng chết rồi.

Phụ nhân mỹ lệ mặt chột hiện sát cơ, lại hỏi:

- Cũng là người giết hắn?

- Ai giết thì bây giờ cũng không quan trọng nữa. Nếu phu nhân muốn biết nhiều hơn thì hãy nói hết những điều mình muốn nói ra.

- Người không sợ sẽ gặp bất lợi hay sao?

Hàn Tùng Linh cười đáp:

- Phu nhân lúc này đang muốn ăn tươi nuốt sống Hàn mỗ thì cần gì phải quan tâm đến tại hạ sẽ ra sao?

Phụ nhân mỹ lệ suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Hàn Tùng Linh người rất tự biết hoàn cảnh của mình. Thôi được, ta sẽ nói rõ mọi chuyện cho người biết. Tam Phật Đài rất sợ Ngọc Nữ rơi vào tay người, kết hợp võ công người và mưu trí cùng trận pháp huyền ảo của nó, chúng sẽ không đối phó nổi. Sau khi cứu Ngọc Nữ thoát khỏi Tĩnh Tâm Bình, có thể người không bị chinh phục bởi sắc đẹp của nó nhưng nhận ra Ngọc Nữ có giá trị rất lớn trong việc báo thù của mình, vì thế mà định thu phục nó. Nhưng Ngọc Nữ đã không muốn quy thuận người. Thế là người định chiếm hữu nó, rắp tâm đặt nó trước sự đã rồi làm nó không thể phản bội người. Nhưng Bạch Điện Tu La Diêm Hải Vân biết rõ ý đồ của người, vì sợ hấn tiết lộ

nên người đã giết sư huynh mình để giết khẩu.

Tới đó bà ta rít lên:

- Hàn Tùng Linh! Người còn ít tuổi mà đã làm những việc độc ác như vậy, thật đáng căm phẫn!

Phụ nhân mỹ lệ nói liền một hơi làm như bà ta đã được chứng kiến những

việc đó rồi và không ai phản kháng được.

Hàn Tùng Linh ngẩng nhìn lên trời, bụng nghĩ thầm:

- Quả là một cạm bẫy vô cùng tinh vi, một âm mưu hết sức thâm độc! Đối với đôi phu thê kiêu ngạo này, muốn giải thích không phải chuyện dễ dàng! Việc mình giết Minh Thông và trước khi chết lão hạ độc thủ với Diêm Hải Vân chính là nằm trong âm mưu đó! Cả những lời trắng trối của Minh Thông cũng thế... Chỉ e khó mà mình oan được!

Chàng cúi xuống nhìn phụ nhân mỹ lệ trầm giọng hỏi:

- Phu nhân, như vậy Ngọc Nữ Phùng Quân Nghi là lệnh ái?

Phụ nhân mỹ lệ lạnh lùng đáp:

- Hàn Tùng Linh, người biết được tên của nó đối với ta không đáng ngạc nhiên.

Hàn Tùng Linh nói:

- Lệnh ái đã từng giúp chúng tôi một lần.

Phụ nhân mỹ lệ cười nhạt nói:

- Chính vì thế mà người thấy rõ giá trị của nó đối với Bích Huyết Minh. Phải thế không?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Phu nhân không muốn để tại hạ giải thích sao?

- Không phải ta không muốn để người giải thích mà biết rõ người không có gì để giải thích cả. Có thể người không sợ Tần Hoàng Đảo chúng ta, nhưng tình thế trước mắt không cho phép người đối địch với chúng ta. Đúng chứ?

Hàn Tùng Linh trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói:

- Phu nhân nói không sai.

- Nếu vậy người chỉ có một con đường là hãy mau thả nó ra!

Hàn Tùng Linh lúng túng nói:

- Việc này...

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chợt bước lên nói:

- Minh Chủ! Chẳng phải Minh Thông lão trọc trước khi chết nói rằng có một thiếu nữ trong Pháp Hoa Tự hay sao? Chúng ta hãy tìm hiểu thiếu nữ đó, để cô ta

nói rõ sự thật cho phụ nhân này nghe xem có còn mồm loa mép giải vu oan giá họa cho chúng ta nữa không?

Thiết Huyết Quân Vương và Phụ nhân mỹ lệ nghe Lôi Điện Truy Hồn nói thế mắt chợt sáng lên, đồng thanh hỏi:

- Quân nhi ở trong Pháp Hoa Tự?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Không có đâu!

Lôi Điện Truy Hồn lo lắng nói:

- Minh Chủ làm sao thế. Mọi ngày thì thông minh, sao giờ lại hóa ra hồ đồ vậy chứ? Không phải chúng ta bắt người tới đây, cho dù là Minh Thông nói láo thì cũng không trách được chúng ta kia mà? Nếu tìm được thì sự thật sẽ rõ, chẳng lẽ cô ta đổi trắng thay đen được hay sao?

Bạch Phong Công Chúa và thư muội Úc Lan chẳng hiểu sự thể ra sao, ngơ ngác nhìn Hàn Tùng Linh.

Lôi Điện Truy Hồn lại nói:

- Minh Chủ! Chúng ta đi tìm thôi chứ?

Tứ Tuyệt Thư Sinh chợt nói:

- Vân đại ca bớt lời đi có được không?

Lôi Điện Truy Hồn sừng sộ:

- Không được! Chúng ta không làm gì có lỗi với ai sao phải gò lưng ra gánh tội thay cho người khác được!

Thiết Huyết Quân Vương chợt nói:

- Hàn Minh Chủ, chúng ta cần tra tìm Pháp Hoa Tự.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi:

- Nếu không tìm được thì sao?

Phụ nhân mỹ lệ lạnh lùng nói:

- Trong trường hợp đó, người buộc phải nói cho chúng ta biết cất giấu Quân nhi ở đâu!

Nói rồi quay lại ra lệnh cho Thiết Huyết Thập Bát Vệ:

- Tra tìm!

Mười tám tên hán tử rầm rộ tiến vào Pháp Hoa tự.

Trong hiện trường còn lại người của Bích Huyết Minh, Quách Tố Linh, Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên, phụ nhân mỹ lệ và phu thê bắc Hải Bang Chủ. Tất cả đều nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của Hàn Tùng Linh, trên đó không biểu lộ một chút sắc thái nào.

Lôi Điện Truy Hồn đến bên Tứ Tuyệt Thư Sinh, lộ vẻ đắc ý nói:

- Quan lão nhị! Như thế là tốt rồi. Ta hy vọng mọi sự sẽ ổn. Khi tìm được nha đầu kia, có phải chúng ta đỡ phí lời giải thích không?

Tứ Tuyệt Thư Sinh lắc đầu nói:

- Đại ca cho có thể tìm thấy được người hay sao?

Lúc này Bạch Phong Công Chúa mới đoán ra phần nào, hiểu rằng mình đang lâm vào tình thế vô cùng nguy hiểm, liền đến gần Tứ Tuyệt Thư Sinh hỏi:

- Quan nhị ca cho là...

Tứ Tuyệt Thư Sinh thở dài nói:

- Công Chúa, Tam Phật Đài đã bố trí việc này hết sức tinh vi. Chúng ta đã không ngờ phụ mẫu của Phùng Quân Nghi là những nhân vật đáng sợ như thế. Tam Phật Đài đã thắng chúng ta ở chỗ này. Bây giờ chúng ta đã biết lai lịch của cô ta thì đã muộn.

Bạch phong hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta không thể giải thích được hay sao?

- Công Chúa, chỉ sợ rất khó giải thích.

Lôi Điện Truy Hồn lại hỏi:

- Nếu lỡ tìm được người thì sao?

Tứ Tuyệt Thư Sinh lắc đầu:

- Vấn đề là không thể tìm được.

Lôi Điện Truy Hồn bực mình hỏi:

- Sao ngươi dám khẳng định như thế?

- Rất đơn giản! Nếu tìm được thì đó đâu còn là cạm bẫy nữa?

Lôi Điện Truy Hồn vẫn chưa tin:

- Chúng ta cứ chờ xem!

Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Bây giờ dù không muốn chờ cũng không biết làm gì hơn.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Đã sang giờ Ngọ, từng đó thời gian đủ cho Thiết Huyết Thập Bát Vệ sục sạo mỗi tấc đất trong Pháp Hoa tự, nhưng vẫn chưa thấy ai ra.

Cuối cùng mười tám tên lần lượt trở về, chỉ lắc đầu rồi xếp thành hàng ngũ phía sau phụ nhân mỹ lệ như trước.

Chỉ có Hàn Tùng Linh và Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà đã dự đoán trước nên không tỏ ra ngạc nhiên.

Bạch Phong Công Chúa mặt tái đi, nóng lòng như lửa đốt, còn Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long thì đứng nhấp nhੌm không yên, còn phu thê Bắc Hải Bang Chủ và Tuyết Hiệp Quách Tố Linh thì nhìn Hàn Tùng Linh đầy vẻ lo lắng.

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên và Phụ nhân mỹ lệ thì nét mặt luôn thay đổi từ sợ hãi, tuyệt vọng chuyển sang căm uất phẫn hận...

Cuối cùng Thiết Huyết Quân Vương hít sâu vào một hơi cố sức trấn áp cơn cuồng nộ trong lòng, sải hai bước dài tới trước mặt Hàn Tùng Linh trầm giọng nói:

- Hàn Tùng Linh! Thiết Huyết Thập Bát Vệ đã quay ra hết rồi.

Chàng bình tĩnh đáp:

- Phải. Họ không tìm được người.

Thiết Huyết Quân Vương lại hỏi:

- Người đã biết trước điều đó, đúng không?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Không sai, tại hạ biết.

Giọng Thiết Huyết Quân Vương cao dần:

- Vì sao người biết chắc như thế?

- Bởi vì tại hạ biết Linh Phật và Tâm Ma không phải là những nhân vật tầm thường. Kế hoạch của chúng nhất định được tính toán rất kỹ lưỡng không để sơ suất.

- Hàn Tùng Linh! Ta biết người và Tam Phật Đài thể không đội trời chung. Vì thế người chẳng ngần ngại gì mà không trút tội lỗi của mình lên đầu chúng.

Hàn Tùng Linh trầm giọng:

- Ý tôn giá là...

Thiết Huyết Quân Vương ngắt lời:

- Ý của ta rất đơn giản. Người không cần giải thích gì cả, giao Quân nhi ra, nó sẽ nói rõ mọi sự. Còn nếu không giao người thì mọi lời giải thích của người ta đều không tin.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ không thể giao người.

Thiết Huyết Quân Vương nói:

- Nếu vậy thì không cần gì nói thêm nữa. Chúng ta hãy thực hiện đề xuất của ta lúc trước, lấy sinh mệnh, máu và mồ hôi để xem ai cần phải tuân thủ ai.

Có vẻ như Lô Điện Truy Hồn Vân Phi Long đã phần nào hiểu ra sự khuất tất bên trong, tự nhủ:

- Có thể vừa rồi mình không làm ra bộ thông minh thì có lẽ bây giờ Minh Chủ bớt khó xử hơn. Chẳng lẽ Quan Kỳ Hà đã đúng khi nói rằng trong mọi việc mình chỉ làm hỏng mọi sự?

Hàn Tùng Linh nét mặt ngưng trọng hỏi:

- Chúng ta không thể tạm hoãn việc đó lại một thời gian được hay sao?

Phụ nhân mỹ lệ lạnh lùng nói:

- Trừ phi người giao người, ngoài ra không thể hoãn lại một khắc nào.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Phu nhân, tại hạ đã nói là mình không thể.

Thiết Huyết Quân Vương nói:

- Hàn Tùng Linh! Lảng tránh và kéo dài thời gian không phải là biện pháp tốt đâu. Lão phu đang chờ người.

Lô Điện Truy Hồn đột nhiên nháy ra nói:

- Chỉ Vân Phi Long này nói có người, vì thế bây giờ không tìm được người là Vân mỗ chịu trách nhiệm...

Thiết Huyết Quân Vương quát:

- Đi đi! Người lão phu tìm không phải là người. Đừng có đưa tiểu mệnh mình

ra trước mặt lão phu mà đùa giỡn. Cút ngay!

Lôi Điện Truy Hồn nổi giận nói:

- Người bảo ai cút?

Thiết Huyết Quân Vương thản nhiên đáp:

- Tiểu tử người!

Lôi Điện Truy Hồn tức giận xông tới giật phắt cây Hắc Trường Tiên đeo ở thắt lưng quất xuống vai Thiết Huyết Quân Vương.

Ngọn roi vừa xuất chiêu Linh Xà Xuất Động thì đồng thời tay trái cũng cầm ngọn đoản kiếm đâm xuống vai kia.

Hành động của Lôi Điện Truy Hồn quá bất ngờ và thần tốc nên Hàn Tùng Linh không kịp ngăn cản, chỉ thốt lên một tiếng:

- Khoan đã...

Thiết Huyết Quân Vương tựa hồ không để phòng chút nào, nhưng lại không hề bị động, tay phải đưa chéch lên, không biết dùng thủ pháp nào đã nắm được ngọn roi giật mạnh.

Lôi Điện Truy Hồn bất ngờ thất thủ buộc phải thu đao nhưng không dám buông roi, ngã giúi vào đối phương.

Tuy người chân trực không có cơ mưu nhưng Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long lại có kinh nghiệm đối địch, không cưỡng lại mà cứ chồm thẳng tới, tay trái biến chiêu đâm đoản kiếm vào ngực đối phương.

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên lão luyện hơn nhiều, đã tính trước chiêu này liền vung tả chưởng đánh ra.

Lúc đó cự ly đã rất gần, không ai tránh được. Cường thẳng nhược thua, nếu chưởng của Thiết Huyết Quân Vương không đẩy lùi được địch nhân thì ắt bị đoản kiếm đâm trúng, trái lại chưởng có uy lực hơn thì Lôi Điện Truy Hồn ắt bị nội thương.

Hàn Tùng Linh kinh hãi kêu lên một tiếng.

- Bịch!

Lôi Điện Truy Hồn buông ngọn roi, bị chưởng lực cuốn lên cao hai trượng, rơi xuống còn lảo đảo lùi lại mấy bước, há miệng phun ra một vòi máu.

Hàn Tùng Linh bước lại gần hỏi:

- Vân đại ca có nặng lắm không?

Thiết Huyết Quân Vương ném ngọn roi đi lạnh lùng nói:

- Hàn Tùng Linh, may mà ngươi lên tiếng ngăn cản sớm nên lão phu mới lưu cho hấn một mạng.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Xin tôn giá hạ thủ lưu tình.

- Nhưng ngươi lại không có ý nhận ân tình đó?

- Có, tại hạ sẽ nhận toàn bộ.

Lôi Điện Truy Hồn hít vào một hơi, đưa tay lau máu trên miệng, rên giọng:

- Minh Chủ! Xin đừng quên lập trường giữa chúng ta! Vân Phi Long này coi nhẹ chuyện sinh tử của mình.

Thiết Huyết Quân Vương nói:

- Hàn Tùng Linh, ngươi có thể thu hồi câu vừa rồi. Lão phu không muốn ngươi nuốt lời và cũng không cần ngươi nhận ân tình.

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng đáp:

- Quân hí vô ngôn. Hàn mỗ đã nói ra câu gì là không bao giờ thu hồi lại.

Lôi Điện Truy Hồn tức giận quát lên:

- Minh Chủ làm thế là giết ta đấy! Vân Phi Long này quyết không lĩnh tình của hấn!

Nói đoạn chực xông vào.

Tứ Tuyệt Thư Sinh bước ra ngăn lại nói:

- Vân đại ca không lĩnh tình của đối phương mà.

Lôi Điện Truy Hồn trừng mắt hỏi:

- Nếu vậy thì sao Minh Chủ nói câu đó?

Tứ Tuyệt Thư Sinh thở dài đáp:

- Vân đại ca, huynh chẳng biết chút gì về tình thế cả. Thiết Huyết Quân Vương Phùng đại hiệp cần tìm là Minh Chủ. Ông ta hạ thủ lưu tình là không phải vì tha cho huynh mà nhằm mục đích tạo cho Minh Chủ một cuộc đấu công bằng. Huynh phải tỉnh táo nhận ra mới được!

Lôi Điện Truy Hồn nói:

- Ta cũng biết thế, nhưng lại thấy việc sinh tử là chuyện nhỏ, nhân cách mới lớn. Vì thế...

Tứ Tuyệt Thư Sinh ngắt lời:

- Vân đại ca, ba chúng ta tuy không cùng họ, nhưng lại cùng chung hoạn nạn, trở thành huynh đệ một nhà. Vì thế khi hành sự cũng đừng tính đến vinh nhục cho riêng mình. Minh Chủ vì huynh mà phải hạ mình, đó cũng là vì Bích Huyết Minh Chúng ta. Huynh chớ làm mọi người khó xử thêm nữa!

Lôi Điện Truy Hồn cúi đầu nín lặng.

Thiết Huyết Quân Vương hỏi:

- Hàn Tùng Linh, chúng ta khi nào mới bắt đầu?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Chỉ hai chúng ta thôi?

Thiết Huyết Quân Vương gật đầu:

- Không sai.

Rồi quay về ra lệnh cho Thiết Huyết Thập Bát Vệ:

- Các người hãy lùi lại, bất cứ xảy ra tình huống gì cũng không được phép xuất thủ, rõ chưa?

Phụ nhân mỹ lệ chột nói:

- Phu quân, cần đề phòng phát sinh sự cố.

Thiết Huyết Quân Vương đáp:

- Nàng cứ yên tâm. Cái đó ta biết. Tiểu bối này không làm gì được ta đâu.

Phụ nhân mỹ lệ xuất lĩnh Thiết Huyết Thập Bát Vệ lùi ra xa ba trượng xếp thành đội ngũ đứng chờ.

Bạch Phong Công Chúa đến gần Hàn Tùng Linh lo lắng hỏi:

- Chàng có tự tin không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tự tin thì có, nhưng cầm chắc thì không. Đây là vấn đề buộc phải chấp nhận, cho dù có cầm chắc hay không.

Bạch Phong nói:

- Chúng ta còn có người khác...

Ý nàng muốn nói là nếu không chắc thắng thì có thể liên thủ.

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Bạch Phong, đối phương cũng có, và thực lực còn mạnh hơn chúng ta.

- Nếu vậy phải làm thế nào?

- Không làm thế nào cả! Con đường này ta đã chọn từ trước, và đây là một trong những trở ngại tất yếu. Điều đó nhiều lần ta đã nói với nàng.

Bạch Phong đỏ mặt nói:

- Không phải vì thiếp sợ...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Nếu vậy thì nàng hãy cùng mọi người lùi lại đi, cách xa ba trượng như đối phương!

Bạch Phong Công Chúa vẫn bần khoản:

- Nhưng...

- Bạch Phong! Nàng không còn là người mới bước nhập vào giang hồ nữa, vì thế nên biết chấp nhận mọi hoàn cảnh, vì có nhiều việc người ta không thể lựa chọn.

Bạch Phong đành quay người, bước ra khỏi khu vực đấu trường cách ba trượng thì dừng lại. Những người khác cũng đi theo.

Thiết Huyết Quân Vương nói:

- Hàn Tùng Linh, bây giờ chỉ còn hai chúng ta.

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Phải.

Thiết Huyết Quân Vương hỏi:

- Dùng binh khí gì?

Hàn Tùng Linh hỏi lại:

- Theo ý tôn giả thì sao?

- Nghe nói người có một loại thần binh lợi khí quang cổ tuyệt kim là Hàn

Ngọc Giao Huyết Kiếm. Người cũng là một cao thủ dụng kiếm, đúng không?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Nếu tôn giả nghĩ tại hạ là một danh gia kiếm thủ thì ắt quý phu thê đã không bức ép Hàn mỗ như vậy đâu.

Thiết Huyết Quân Vương chột ngựa mặt cười to một tràng rồi nói:

- Hô hô... miệng lưỡi thật sắc sảo... Tiểu huynh đệ! Quả là trời ghen với anh hùng. Cả võ công và cơ trí của người đều cao hơn người khác một bậc, chỉ tiếc là lộ tướng quá!

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Đó là việc của tại hạ.

- Không sai! Việc của người lão phu không nên tham gia vào thì hơn.

Lão nhú mày nhìn Hàn Tùng Linh rồi hỏi:

- Người không mang theo kiếm sao?

Bắc Hải Bang Chủ Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi đứng phía sau ba trượng chột lên tiếng:

- Hàn thiếu hiệp xin nhận lại kiếm!

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Xin phiến Bang Chủ.

Bắc Hải Thần Long giương kiếm lên, nói:

- Bắt lấy!

- Đa tạ!

Hàn Tùng Linh nhận lại Hàn Ngọc Giao Huyết Kiếm xong quay nhìn Thiết Huyết Quân Vương hỏi:

- Tôn giá không mang theo binh khí gì ư?

Thiết Huyết Quân Vương từ từ đưa tay lên rồi chột phát mạnh một cái, chỉ thấy hàn quang lóe lên, vị đảo chủ đưa hai tay đón lấy.

Nguyên đó là hai thanh kiếm dài ba thước, lưỡi nhỏ bằng ngón tay, mỏng như giấy, phát ra màu sáng lạnh, nhìn qua cũng biết sắc như nước.

Hàn Tùng Linh buột miệng hỏi:

- Nhất Chỉ Long Phong Kiếm?

Thiết Huyết Quân Vương ngạc nhiên nhìn chàng nói:

- Không ngờ ngươi còn là một nhân vật kiến văn quảng bác như thế, nhận được đôi bảo kiếm của ta... Ngươi còn biết thêm gì nữa?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ được biết Nhất Chỉ Long Phong Kiếm có từ thời Chiến Quốc. Tuy mỏng như giấy và mềm như tơ nhưng vô cùng sắc bén, có khả năng xuyên kim phá thạch, là binh khí lừng danh nhất thiên hạ xưa nay. Chỉ có những người có võ công rất uyên thâm thì sử dụng nó mới đạt tới mức tùy tâm sở dục.

Thiết Huyết Quân Vương nói:

- Hàn Tùng Linh, ngươi là người trẻ tuổi nhất biết được công năng và xuất xứ của thanh Nhất Chỉ Long Phong Kiếm. Thế là tốt, ngươi đã biết được như vậy thì lão phu không cần giới thiệu nữa. Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ?

Tay phải cầm bao kiếm, mũi kiếm chếch lên không, Hàn Tùng Linh nói:

- Mời tôn giá!

Sau ba tiếng đơn sơ đó, mọi ánh mắt quanh đấu trường đều đổ dồn vào hai đối thủ, không khí như ngưng kết lại.

Toàn trường im phăng phắc, mỗi người có thể nghe rõ cả tiếng tim mình đập trong lồng ngực.

Vì tất cả đều ngưng thần chờ đợi cuộc đấu sắp diễn ra mà ai cũng biết sẽ vô cùng khốc liệt nên không ai nhận thấy đối diện với sơn môn cách chừng năm mươi trượng có hai người đang tiến lại gần.

Đó là một lão nhân và một thiếu nữ.

Lão nhân ngực dầm máu, được thiếu nữ dìu đi nhưng cô ta dường như cũng không còn bao nhiêu hơi sức, bước chân loạng choạng vạch thành mấy đường ngoằn ngoèo trên tuyết như rắn bò.

Hai đối thủ đều đã thi triển khởi thức nhưng chưa xuất thủ, ngưng mục nhìn đối phương, dường như chưa tìm được chỗ nào sơ hở có thể lợi dụng.

Cao thủ quá chiêu, nhất là khi chưa biết rõ thân thủ địch, nhưng vì nghe uy danh mà không dám coi thường thì ai cũng muốn giành thế chủ động ngay từ đầu, nhưng lại không muốn lộ sơ hở để địch nhân lợi dụng.

Tuy không khỏi có ý khinh thị đối phương nhưng lúc này thấy tư thế cầm kiếm của Hàn Tùng Linh, Thiết Huyết Quân Vương chột hình dung ra những chiêu kiếm kỳ ảo, liên miên bất tuyệt mà chàng sắp thi triển, cảm thấy có cái gì đó cao thâm mạt trắc.

Một thanh kiếm thì khó ngăn được một cao thủ, nhưng Thiết Huyết Quân Vương hoàn toàn tin chắc với thanh Nhất Chỉ Long Phong Kiếm trong tay mình, một khi xuất thủ ắt đủ khả năng khống chế mỗi tấc không gian xung quanh đối phương mà cố thể đột kích sát thương địch bất cứ lúc nào đối phương lộ ra sơ hở.

Hàn Tùng Linh không có ý xuất chiêu đầu tiên, nhưng đôi mắt sáng quắc không bỏ sót hành động nào của Thiết Huyết Quân Vương, chỉ cần phát hiện ra sơ hở là xuất thủ ngay.

Thế nhưng cả hai vẫn chưa ai nhận ra ở đối phương có chỗ nào lợi dụng.

Với thân phận và uy danh của mình mà lâu như thế vẫn chưa xuất thủ, Thiết Huyết Quân Vương bắt đầu thấy nôn nóng.

Vị đảo chủ biết rõ trong khi đối địch, nôn nóng thường dẫn đến sai lầm, nhưng trước mấy chục cặp mắt chăm chú nhìn mình không thể cứ chờ đợi mãi.

Thiết Huyết Quân Vương bước chéch sang phải một bước, nhưng vẫn cứ thăm dò.

Y biết đối phương cũng sẽ làm như mình để giữ thế đối thị.

Quả nhiên Hàn Tùng Linh cũng định bước chéch sang phải một bước, nhưng chân vừa nhấc lên thì Thiết Huyết Quân Vương xuất thủ.

Hai ánh chớp sáng lòa nhanh không sao tả được, một chém xuống vai phải, một đâm xuống ngực trái Hàn Tùng Linh, chỉ trong nháy mắt đã tới.

Nhưng chàng vừa dợm bước thì lập tức đổi chân ngay, khi kiếm sắp tới mục tiêu thì Hàn Tùng Linh đã đứng ở bên trái cách một bước.

Hai thanh kiếm không trúng đích.

Nhưng Thiết Huyết Quân Vương không thu chiêu mà biến thế, đôi kiếm đang đà đâm tới, một chém sang sườn địch, một quét tới hạ bàn.

Tưởng như hai lần xuất thủ, nhưng thực chất chỉ là một chiêu, nhanh đến mức không nhận ra được lối kiếm di động thế nào, dù người ta khinh công có ảo diệu đến đâu cũng không thể tránh được!

Chỉ nghe xoẹt một tiếng, Hàn Tùng Linh không biết làm cách nào, thân thể

chợt bay bổng lên không, vừa lúc thanh kiếm quét qua để giày đứt mất một phân dưới gót.

Tuy trong lòng không khỏi chấn động nhưng chàng vẫn giữ sắc mặt bình thường đáp xuống bên phải Thiết Huyết Quân Vương.

Tất cả những biến cố đó diễn ra chỉ trong chớp mắt thậm chí không ai kịp thay đổi sắc mặt.

Thiết Huyết Quân Vương thu kiếm nói:

- Hàn Minh Chủ, thân pháp người nhanh đến nỗi làm lão phu phải ngạc nhiên.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Tôn giá quá khen!
- Bây giờ chúng ta lại tiếp tục, cho đến khi phân thắng phụ mới dừng tay.
- Nhất định phải phân thắng thua mới được sao?

Thiết Huyết Quân Vương nhíu mày hỏi:

- Thế nào? Người không muốn?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp:

- Đã dẫn thân vào chốn giang hồ, động đao kiếm là việc không thể tránh khỏi. Nhưng làm gì cũng nên có lý do thỏa đáng.

Thiết Huyết Quân Vương lạnh giọng hỏi:

- Người vẫn cho là mình không liên quan đến tiểu nữ?

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng:

- Không phải Hàn mỗ nghĩ thế nào mà đó là sự thực.

Thiết Huyết Quân Vương cười nhạt nói:

- Lão phu đã bày tỏ sự không tin nhiệm đối với người.
- Tôn giá chỉ tin vào đôi Nhất Chỉ Long Phong Kiếm trong tay mình thôi chứ gì?

Thiết Huyết Quân Vương gật đầu:

- Lão phu không phủ nhận.

Hàn Tùng Linh ngạo nghễ nói:

- Vừa rồi tại hạ đã không xuất thủ. Sự việc như thế không lặp lại nữa đâu!

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên hơi sững người ra chốc lát rồi chột trùng mắt hỏi:

- Người định nói đã nhường Phùng mỗ mọt chiêu chứ gì?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Đương nhiên Phùng Đảo Chủ không cần lưu tâm đến điều đó, nhưng trước đây tôn giá đã từng lưu tình với đệ tử Bích Huyết Minh mọt chiêu. Hàn mỗ đành phải làm thế.

Thiết Huyết Quân Vương nghiêng răng nói:

- Hàn Tùng Linh! Lát nữa đến lượt ngươi thì lão phu quyết không nhường nhịn một phân nào đâu!

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Cái đó thì tại hạ biết.

- Nếu vậy thì đừng kéo dài thời gian nữa. Chúng ta dốc tận bản lĩnh sở học quyết một trận thắng phụ.

Nói xong bước lên.

- o O o -